

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tár

614.84

Hely

Idő

" 1902 "

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Városi tűzoltók.

Forrás:

Esti ujság

Bp.

1902

1/27

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A városi tűzoltók.

— Saját tudósítónktól. —

A Konkordia-malom égése s a tűzoltók balesete ráterelte a figyelmet a városi tűzoltókra. Mindenki nagy elismeréssel nyilatkozik a tűzoltóknak haláltmegvető bátor viselkedéséről. Mindenki sajnálja a két tűzoltót, a ki hivatásának lett az áldozata. A két halotton kívül tíz sebesültje is van a tűzoltó-csapatnak. Azzal már kevesebben törődnek, hogy micsoda sors vár a tíz sebesültre.

A főváros közel négyezer alkalmazottja közül legmostohabban a tűzoltókkal bánik. A tűzoltóknak nincsen barátjuk. A város azt vitatja, hogy a tűzoltó-intézmény fönntartása nem az ő hivatása s elsősorban a biztosító intézeteknek kellene hozzájárulniok az intézmény költségéhez. Legszívesebben szereine egészen szabadulni az intézménytől, de nem lehet s megelégszik azzal, hogy minden alkalommal mellőzi a tűzoltókat. A tűzoltó az egyetlen alkalmazottja a városnak, a kit husz esztendei szolgálat után is minden szó nélkül elküldhetnek. Pedig éppen a tűzoltó végzi a legnehezebb szolgálatot. Minden tűzoltó kilencvenhat órát van szolgálatban. Négy nap, négy éjjel a tűzoltó-kaszárnya kapuján sem szabad kilépnie. Az ötödik napja szabad, de azért nem mehet haza a családjához. A szabad napon kell mennie a színházba szolgálatba.

S ezért a munkáért évi ötszáz forintot kap a tűzoltó. A mikor a fizetésrendezésről volt szó, a főváros azt mondta, hogy a tűzoltóság külön önálló intézmény, a tűzoltó nem városi alkalmazott. 1890-ben elvonták

a tűzoltóktól a drágasági pótlékot s hat esztendeig nem kapták meg. 1897-ben végül ötszáz forintba emelték a fizetésüket. A nyugdíjazásukat azonban akkor sem adták meg. A mikor a napszamosokat baleset ellen biztosították, akkor azt kérték a tűzoltók, hogy őket is biztosítsa a város. Akkor azonban azt a választ kapták, hogy a tűzoltó rendes alkalmazott, őket nem lehet biztosítani. A szegény tűzoltók a maguk filléreikből alakítottak segítő alapot s így biztosították magukat a saját erejükből. A város minden idegen egyesületnek ad kisebb-nagyobb szubvenciót, de egy fillért sem adott a városi tűzoltók alapjának.

A tűzoltókat, a kik minden pillanatban életüket áldozhatják, a városházán erkölcsileg sem támogatják. A színházba kirendelt tűzoltók az állami és a magán-színházaktól esténként ötven krajcárt kapnak élelmezési díj címén. Csak a város tulajdonában lévő Népszínházról nem kapnak semmit.

A tűzoltó főparancsnok 1889 óta számos előterjesztést tett s azt kérte, hogy a tűzoltóknak azt a fizetést adják meg, a mit a hivatalosok kapnak.

Minden törekvése eredménytelen maradt. Még azt sem sikerült elérniök, hogy azt a tűzoltót, a ki már hosszabb ideig szolgált, vegyék át irodai szolgálatba. A tűzoltói szolgálatot husz-huszonkét évnél tovább nem bírja senki. A kemény szolgálat minden baleset nélkül megőrli a legerősebb fizikumú embert is. Tűzoltónak már nem használhatják s elbocsátják. Tovább azután senki sem törődik azzal, hogy miből él az az ember, a ki egészségét, erejét fölál-

dozta a fővárosnak. Ha véletlenül akad egy kiszolgált tűzoltó, a kinek van megjelölő protekciója s bejuthat hivatalosokhoz, annál sem veszik figyelembe a tűzoltóság-nál töltött időt. Egy csőreztető tizennégy-évet szolgált a tűzoltóságnál s tizennégy-évi szolgálat után egy forint napidíjjal alkalmazták ideiglenes szolgálóknak. A mikor tűzoltói szolgálatára hivatkozott, kineveték, s azt mondták, hogy a tűzoltó nem városi alkalmazott.

Ennek az eljárásnak az eredménye, hogy átlag minden négy esztendőben az egész tűzoltó-testület kicserélődik. A szegény emberek csak menedékhelynek tekintik a tűzoltóságot s csak addig vonulnak meg a tűzoltó-kaszárnyában, a míg valahol másutt kaphat alkalmazást. Csaknem naponként új embereket öltöztetnek a tűzoltó-ruhába. Ez már nemcsak a tűzoltóknak a baja, hanem a főváros tűzbiztosságának a veszedelme. Ehhez járul még, hogy nagyon kevés a személyzet. A fővárosban összesen kilencven olyan tűzoltó van, a kit tűznél használhatnak. A teljes létszám ugyan 197 ember, de ebből hatvan embert a színházakba és mulatókba kell küldeni, legalább tíz ember kell az órházakban, telefonszolgálatra van néhány öregebb tűzoltó s több beteg. A kilencven emberből nyolevan vonult ki a Konkordia-malom égéséhez. Másnap tíz órakor vonultak be kifáradva, összetörve, s a pótlásukra összesen nyole embert tudtak küldeni. Ha akkor másutt üt ki tűz, egyetlen tűzoltót sem küldhettek volna a tűz oltására. Ilyen viszonyok mellett a főváros tűzbiztossága állandó veszedelemben van.

A szerencsétlen baleset után talán be fogják látni a városatyák is, hogy a mai állapotot tovább fönntartani nem lehet, s végül már a tűzoltók sorsát is rendezni kell. A most volt nagy tűz alkalmával megmutatták a tűzoltók, hogy megérdemlik, hogy a város velük is törődjék, az ő dolgaikat is méltányosan és humánosan rendezze.